

SIMEK VALÉRIA

Erőt adott

Szüleimnek

Földrögökkel küzdöttetek
feszülő karotok erejével.
Lebomlott jobbágykék fala
az időnek... Szavatokat szél
vitte, teleszívtátok tüdőtöket
a bakonyi dombok levegőjével.
Fölétek magasodtak munkáitokban
a nappalok, s haza vezettek a
fejkendős esték. Éjszaka
gyermekeitek szuszogásának
éltető dallama adott erőt a
másnapi induláshoz.
Nem volt megállás, a természet
tette a dolgát, diktálta az ütemet.
Kaszád suhogása aratásokon,
réteken elszállt. Ablakotokon
a fiatalság derűje bevilágított,
erőt adott a történelem
hullámzó talaján.

A völgy teknőjében

Útjaid mindig oda vezettek
vissza, ahol ujjaidról cseppent
a hajnal, és beleoldódott a
délelőtti nyüzsgésébe.
A völgy teknőjében
dagasztottál, reggel már az
illatozó kenyeret szeltesd az
éhes gyerekszájaknak.
Az üstben rottyogó lekvárra
az éjfél borította vékony
celofánját. A stélzsi polcain
befőttek, lekvárok leselkedtek,
melyikük viszi tovább édes
ízét a tavasz felé.